

Säg mig min hjertans Bror, om icke denne plan är riktig, och in-
hämta äfwen här om någon af mine hedertlige Siågtingars tankar. Jag
är rätt bekymrad och i synnerhet min Hustru om denne saken? Gud
nåde den som har Barn och enwis Hustru. Skulle min Bror emor all
förmodan icke om händer så de härutinnan omnämde författningar, så
blir jag aldeles willrådlig om min Sons befordran i framtiden, som da-
geligen skyndar på en tiltagande ålder af Aderton år. Ja! Gud gifwe
min Son lycka. Näst min och min K. Hustrus wördnad hos Hans Ex-
cellence etc.

VI. VI.

P. S. Här talas allmänt om det så kallade Plomgrenska och
Lundinska Concours-målet, samt Präste-Ständets Enke- och Pupill-
Casas besvär öfwer Hof-Rättens dom. Uti hwilket förre Hans Maj:t
skal warit af särskilt mening och dock underskriswit, som tydeligen skal
ädagalägga Lagarnes helgd och den största Råd och Rättwisa, samt
at Präst-Casan, som tappat både hos Magistrat och Hofrätten, wun-
nit hos Kongl. Maj:t. Alla som här om tala och läst de tryckte Hand-
lingar, utgjuta 1000:de tals wälsignelser öfwer vår nådige Konungs
rättwisa, som i det sednare målet i synnerhet skal skydda många fattiga Enkor
och Faderlösa Barn ifrån et ganska swårt öde. Den Högste uppehålle
Hans Maj:t wid hälsa och krafter, at kunna alltid sielf pröfwa sine fat-
tige undersåtares rätt, så skal fördubblade wälsignelser och glädje-rop
oafbrutit höras i alla Landsändar. Jag önskade at få läsa dese Handlingar.

Reflexioner (*)

Om man förtjensten sielf fick wäga,
Den skulle blifwa tung som bly;
En halflärd tror sig den at äga,
Af mycket aräl och hufwudbry;
En liten Pilt wid Stadens Rätter,
Som ger sig namn af Secreter,
På gatan smuts omtring sig sprätter,
Doch alla öfwer axeln ser.

En

(*) Insändt. — Auctor bör förlåta, då han så lätt begriper orsaken, hvarsföre
jag ändrat något ord här och där, och jag förbehåller mig at ej blifwa glömd
af den som skrifer så wacker och med så mycket esprit.

S
STA

En Krigsman med sin Pif och Wårja;
 Jubillar sig at wara stor,
 Han kan sig roa med at swårja,
 Och alt hans mod i munnen bor;
 I lättja tår han sina dagar,
 Bland Rånnet kan han segra bäst,
 Han sen på snapp belöning klagat,
 Och önskar at han blifwit Präst.

Uf ädel börd en annan stryter;
 At han förtjenar Frans krans;
 Om wett och snille honom tryter,
 Så är han qwick i spel och dans;
 Bland Rånnet han det Loford finner,
 Ut wara wacker, wänlig, öm,
 Han segrar uppå segrar winner,
 Det är förtjenst, det är beröm . . .

En Doctors hatt är ock en åra;
 För den sig tror at wara lård,
 Och den som får en sådan bårå,
 Han tror sig strax sin åra wård;
 Den lärdom kan ej mycket wåga,
 Som gunst och lycka kröna wil,
 Den lott för neslig är at åga,
 Som blott hör Parasiter til.

Hwem som belöning skal utdela,
 Han måte dygd med lika mått!
 Ly wet! med slit at håri fela,
 Det är et mycket större brott;
 När du förtjensten tänker wåga,
 All ynnest då å fido sätt;
 Förtjenst och dygd bör wigten åga;
 För lyckans tyngd och bördens rätt.

Kungörelse.

Prenumerations - Sedlar med Auctors namn och Sigill erhålles emot En Riksd. Specie för 100 Numror allenast hos Bokhandlaren Schildt, i hwars Contoir wid Ribbarhusstorget desse Blad utdelas, och kostar hwarje Nummer särskilt 6 rsl.

No 13 utgifwes nästa Tidag den 1 Maji.

Stockholm Tryckt i Kumblińska Tryckeriet 1781.

Dag=Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 13.

Stockholm, den 1 Maji 1781.

Högwälsborne Herr Baron, President och Commendeur
af Kongl. Maj:ts Nordstjerne=Orden,

Så och

Hög- och Wälsborne Herrar, Herr Vice President, Herrar Hof-Rätts-
Råd och Herrar Assessorer!

Jag anhåller härigenom ödmjukast, det täcktes Tit. låta utsärda offenz-
telig Stämning å samtelige mine Respective Herrar Borgensärer, för
at, til deras förnöjande få afstå all min egendom, och sedan ifrån deras
widare tital warda fri: Til hwilken ända jag har den äran, at härjämte
bifoga Förteckning på allt hwad jag äger och hafwer at fordra, Lit. A;
såsom och uppå all min gäld, Lit. B. Skolandes jag ytterligare uppgifwa
allt, hwad som kunnat komma mig ur minnet.

Således torde jag, för at winna detta sökte beneficium cessionis bono-
rum, tils widare icke behöfwa, så aldeles omständeligen och utförligen uppgif-
wa, utan endast nämna de skäl, jag til denna ödmjukaste ansöknings äger:
de bestå hwarcken i Eidswådor eller Skepps-brott. Jag har aldrig ärfst nå-
got; ty min Salig Fader war Officerare i Högst Salig Konung Carl
den XII:s tid; utan de bestå däruti: at, sedan jag igenom en tjenstetid af
25 År, Krigs-saror och blessurer, gjordt mig förtjent, har jag til hwarje
grads erhållande betalt de den tiden befalte Accorder til en Summa af
22500 D:r R:r mynt. Att wid den, för Swea Rike, så ofskattbara Revo-
lutionen i Finland, År 1772. (därtil jag war et medel) förlora i bråd-
skan och förstördes flere af mina Meubler och egendom, då jag med Rege-
mentet afseglade från Sweaborg, och blef gwar = Commenderad i Stock-
holm som Stabs-Capitain: At jag i flere År varit så sjuk och sängliggande,
det

det Medicamenter och Skötsel bidragit anseentligen till min Skuld: at, sedan jag först År 1774 erhölet et Compagnie i Kongl. Flemmingiske Regimentet, har jag, tills År 1780, med Recapitulanter insatt närmare 200 man, och sluteligen: at jag, efter des i stånd sättande, wärdigt Konningens tjenst, (sedan jag blifwit Premier Major med 500 Riksdalers Årlig och laglig revenue) måste, för en beskylning, som Riksförordare, enligt Herr Sversten, Commendanten och Riddaren Berners skrifteligen hållne tal, som till trycket är befordrat, rymma Land och Rike, uppehålla mig på den dyraste ort, innan jag erhölet Hans Kongl. Majestäts Allernådigaste Beside-Bref, då emedlertid mina saker och hwad mig tillhörde, utlastades af Herr Sversten och Riddaren Berners Swåger, Herr Baron, Sverste-Lieutenanten och Riddaren Stackelberg, som intog mina rum, och följakteligen till en del förlorades: At jag på 3:dje Året warit utan lön och Compagniers disposition, uppehållit mig i Stockholm, fördt rättegång och utlöst de märkwärdigaste protocoeller, samt ändreligen, igenom Kongl. Maj:ts Aldranådigaste Dom, aflämnat Tjenst och Compagnie til Lieutenanten af Kongl. Lif-Gardet, Wälborne Herr von Heland, som där war den äldste til Capitain: At jag gjordt underdånig ansöknung, at, såsom blefverad, enligt Förordningar, utgå mine Accord-summor utur Armeens Pensions-Cassa; men ej ännu fådt Aldranådigaste Utslag.

Om, efter detta, finnes en Borgenär, som icke ömar, som icke finner desse skäl gällande, stige han fram, och, då jag förlorat allt, tage han det sidsa, min personliga frihet; men, då mine Respective Herrar Borgenärer äro Folk af Heder och Åra, då de äga et hjerta, som ej hör willdjur, utan menniskor til, så bönsfaller och hoppas jag, at de lämna mig den, för at i tugh, på min höga ålder, så fortsätta mit Dagblad, den Wälsignade Tryckfriheten, som jag igenom Nationens medlidande och ädelmod, har hopp, at debitera i så stor quantite, at jag årligen kan afbetala något, och ändreligen all min skuld.

Med wördnad framhårdar

Tit.

Ödmjukaste tjenare.
P. Lund.

En lika lydande Inlaga har jag til Höghlöfliche Kongl. Swea Håf: Råd: d. 9:de uti denne månad ingifwit, enligt mig meddelte Protocolls utdrag af samma Datum.

Lund.

Samtal emellan twenne Sockneboer, som efter flere års stils-
måsa, åter sett hwarandra (*).

Kalle: God dag Jöffe, det är långesedan wi taltres wid; huru står
det til med dig?

Jöffe: Tack, som frågar, det riswer å och står i backen; men det är län-
ge sedan jag såg dig; hwar har du varit så länge?

Kalle: Jo, du må tro, jag har råkat på et godt Herrskap, och där
har jag tjent nu i 20 år.

Jöffe: Är du ännu i tjenst? så måtte det wara underligt bruk där, ty mit
Herrskap, som jag tjänar hos, wil icke gerna se eller höra talas
om så gammal stut, som du är.

Kalle: Hå! din fjoller, hur talar du? mit Herrskap tycker gamka wäl
om allswarsamt, stadigt och förståndigt folk, samt lönar dem rätt wäl.

Jöffe: Jag kan säga, at det är ändå rätt underligt hos ert med den
gamla Sientrian; nej, tacka wil jag hos oss, där är all gammalt grål
bortlagt, och wi som unga äro, wi ha de bästa dagar; knapt må
någon gammal wresig man understå sig, at tala oss til.

Kalle: Du kåre Bror, du talar ^{so} opp åt wäggarne, at jag icke kån-
ner igen min födelse ort; jag mins när jag war wid dina år, och in-
nan jag gaf mig bort, at dit nådiga Herrskap hade inga andra än sta-
digt och moget folk i tjenst, men barnen bruktes endast at löpa ärens-
den, på samma sätt, som hos mit Herrskap brukas.

Jöffe: Ja, det är sant, så har jag hört Far tala; men det war en be-
svärslig tid för ungdomen i Fars och Farsars tid, ty då måste ung-
domen lyda de gamle, och icke understå sig at påcka på något, förr än
den wisat dugtiga prof på hwad den kunde göra och uträtta med besked; ha-
de jag då varit til, så hade wist mit göra blifwit at wakta gåsungar, i
stället för jag nu flugit up med hönsen långt öfwer dig och dina jämnåri-
ga, min Bror. Tänk, om du wiste hwem jag är.

Kalle: Förlåt mig, Herr Bror, kanske Sibille Spådom nu slagit in;
men utan skämt, hwem skulle kåra Bror nu wara?

Jöffe: Jag skal berättas dig, at jag är uti synnerlig Nåd hos mitt
Herrskap, och jag är ^{so}, samt kan uträtta mycket.

Kalle: Hå bewars! är det möjligt, at Herr Bror kan förestå den wig-
tiga Syslan, som hos mitt Herrskap endast är förbehållen en stadig,

(*) Inskändt.

mogen och ärfaren Man, då jag, med löf at säga, tycker Herr Brox ännu wara så okunnig och oförfaren, at han knapt med heder skulle kunna wara det jag är hos mit Herrskap.

Jöfse: Sakta, sakta, min Bror, wet hwad du säger; jag, på mit Herrskaps wägnar, tål icke sådant prat.

Kalle: Nå, nå, Herr Bror, wi få talas wid i förtroende, utan at förtröna Ett Herrskap; mit Herrskap tåler gerna bekedeliga Sanningar, och mycket ondt på Godset förekommes derigenom. Men huru kan icke all ting ombytas?

Jöfse: Ja, däruti har du rätt, at all ting kan ombytas, och däruti ligger just förträffeligheten; ty at låta bero wid de gamlas allswarsamma ordningar och stic, är ingen heder; men at påfinna och inrätta i deras ställe något nytt, det betyder mera.

Kalle: Intet wil jag skryta om mit Herrskaps nymodigheter, ty där finnas inga af det slaget, utan hushållar mit Herrskap på det sättet: at ingen af folket må understå sig framkomma med någon ofanning: inga råttare eller andra berjenter, må förslåmpa någon: ingen wägar begära någon tjenst, andra ett försång: än mindre må någon oförtjent taga brodet ifrån en äldre och mera förtjent, utan alla njuta i rolighet och lugn lika rätt och Nåd, när deras tid kommer. Men allsammans beror därpå, at Herrskapet håller sig ofötruttet, at sielf höra, se och göra.

Jöfse: Jag wälar icke längre höra dit fladder, ej heller har jag tid; se, nu kommer min hårfrisör; far wäl min wän.

Kalle: Ja så, farwäl Herr Bror; men et ord:

Jöfse: Förarga mig icke längre, jag går mina färde.

Kalle: (sår sig sielf) Jag borde förargas öfwer min narraktige Sofnebo, om jag icke såge förut dess ofärd; ty hans Herrskap kommer nog en gång under fund om intet alt går så snörrätt, och sanningen at säga, lär här på jorden intet kunna gå annorlunda.

Kungörelse.

Prenumerations Seblar med Auctors namn, och Sigill erhålles emot En Riksd. Specie för 100:de Numror allenast hos Bokhandlaren Schildt, i hwars Contoir wid Riddarhusstorget dese Blad utdelas, och kostar hwarje Nummer särskilt 6 r. s.

N:o 14 utgifwes nästa Fredag den 4 Maji.

Stockholm, Tryckt i Kamblinstra Tryckeriet, 1781.

Dag=Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 14.

Stockholm, den 4 Maji, 1781.

Sändelse.

Smickrare stiga med sina Anor ända ifrån at Öfwerhet och Samhäl-
hällen invättades, och således äro nästan lika gamla med Werlden.
Wid Philippi Hof i Grefeland, säger Historien of, war en hisse-
lig swärm, som alla trodde etablera sin höjd och sin lycka på andra Men-
niskors fall; långt ifrån at tala til det bästa, at utryda på den goda si-
dan, at öfvertala sin Herre til Nättnisa, Nåd och Mildhet, gjorde de
Chorus at försmåda; knapt hade en Medborgare, en Undersåre, begått
et fel, ofskiljaktigt äfwen ifrån den dygdigaste, den redligaste, för än det
i deras ögon blef et brott, som aldrig borde förlätas; de målade
denne olycklige i sin Konungs ögon för en wäldswärkare, en freds-för-
störare; at exempel borde statueras; at Riks-kroppen borde äderlätas;
men den ädelmodige Monarken, hvars Snille war mycket för stort, at
antaga så blodiga tankesätt, och hvars Hjerta war mycket för godt at
gilla dem, swarade: „Hof-mån! Ni bedragen Eder! Konungar hafwa
„helt andra medel at winna sit Folks och äfwen hwar enda Persons
„kärlek och förundran; huru låte blir det icke desse Herdar, at återbrin-
„ga en wilssefarande af hjorden? — Denne, som Ni anfören såsom et
„mål för min onåd, skal jag förlåta; jag skal göra honom en wälgär-
„ning, wärdig mit hjerta och min magt; han har ej förtjent at blifwa
„så bortglömd, och jag lär intet bedraga mig, at den samma, då han
„erkänner min godhet, skal desto snarare betala denna erkänslan, och jag
„samt Riket återfå i honom en nitist och dygdig Medlem. — Annu en
„gång begripen Hof-mån! At om en Konung intet blir tilbeden af sit
„Folk, är det Eder skuld, som aldrig gifwen honom upriktiga Nåd;
„som aldrig sägen honom sanningen, utan döljen den för edra egennt-
„tiga

„niga affigter; — Kanste at Ni wiljen störta Er Medbroder blott dersföre, at
 „antingen någon af Eder sielswa, Edra wänner eller Edra slägtingar
 „skolen i hans ställe blifwa öfwerhopade af min Nåd, eller så det är.
 „betet jag ärnat honom.”

Intet Kaillerie och Kaillerie.

Intet är det Kaillerie, at wi här i werlden äro klofware än våra förfä-
 der, så wida wi weta at de warit klofa; men det weta de intet om
 öf. Intet är det Kaillerie, at Gudsfruktan måste tiltaga, så snart man
 får höra en ägta, en grundlård, en ädel Predikan; Intet är det Kail-
 lerie, at Bitterheten tiltagit, så wida den upmuntras för ofta med för-
 litet; Intet är det Kaillerie, at man snarare håller et löfte, än gör det;
 Intet är det Kaillerie, at en Mästare alt för lätt kan laga hwad många
 Kläpare fördärfwat; Intet är det Kaillerie, at nöjen gagna så wida de
 upamma Konsterne och föda Luxe; Intet är det Kaillerie, at Akerbru-
 fet, Handel och alla Naringar förkofra sig; Intet är det Kaillerie, at
 ju högre murar Lärosalarna äro grundade på, desto starkare äro de; In-
 tet är det Kaillerie, at Romerska seder tiltagit, sedan en Cenlor Morum
 upkommit; Intet är det Kaillerie — men, nej — Det är Kaillerie, at
 Opera-huset och Upfostrings-huset äro et och det samma; det är Kaille-
 rie, at Carnawalen i Benedig och Dymmelweckan i andra Städer äro
 lika nöjsamma; Det är Kaillerie, at den som har Unor har förtjenster;
 Det är Kaillerie, at Mars bär Rjortlar och Bellona Rnyplar; Det är
 Kaillerie, at bindeln för Themis ögon lindats så hårdt, at hon nu är
 starrblind och måste opereras; Det är Kaillerie, at uselhet, fattigdom
 och misföndje finnas i werlden; Det är Kaillerie, at tiden nånsin är ond;
 Det är Kaillerie, at man nånsin fått orätt blott för det man beklagat sig;
 Det är Kaillerie, at Metaphysiquen i Dagligt Mchanda intet just af-
 handlas på det begripeligaste sättet; Det är Kaillerie, at man tigger,
 at man spelar, och at man strifwer för at uppehålla Lifwet; och det
 är lika så stort Kaillerie, at man låter bli attsamman, blott för at
 få leswa.

Åfskeds-Epitre til : : :
 Skrifwit för flera år sedan (*).

— Så res — min Gubbe, res — res lycklig, fäll och glad;
 Du fått af wåld och rån, hwad du af Themis bad;
 Ja, blott en swankig ryg, som bugtat för de Stora,
 Et jämmer och et skrick — Din gamla tjocka Flora,
 Dit fordna lög och ränn, — Se där! det orsak war,
 At åran du har haft, den åran har du qwar.
 Så segla för di wind uppå din Finska skuta,
 Må där din fåra hålft en sakta skakning njuta,
 Den enda genom dig på många många år,
 Hwars urwærk lupit ut och nu ej i ¹⁷⁷³ går;
 Gån dit! Där Hymens Gud Er ännu wil förbinda,
 Och i Er sura lif Douceurer mångfalt lunda;
 Där Fält-Musiquens klang, Canonens stråfwa dån;
 — Men nej jag irrar mig — Ni til : : : gån!
 Där ännu aldrig hörds af Krigets minsta buller,
 Och knappast hesa rop af sofwande Patrouller,
 Där Tjensten utan støj blir gjord i sakta mak,
 Och om den aldrig görs, så är det möjlig sak.
 — På detta dwalans fält, där Mars ej rest sit läger,
 Men Låtrjan, sömnens Gud, sin första dunbådd äger,
 Där wårdig, detta Slott, du slumrar des förstwar,
 Som Wall och Mur och Graf i dina drömmar har. —
 Om också Snillet dit på wådrers låtta wingar,
 Sig någon enda gång til nästa höjder swingar,
 Straxt tumlar det igen i mjuka leter ner,
 Där föll det in så djupt; — Ack! aldrig syns du mer.

Grål.

En gång då jag i Posten såg,
 At åter hitta någon Saga,

Som

(*) Infändt.

Som röjde blott Despoters swaga,
 Och där en Orm i blomstren låg,
 På detta witra Pappers fält,
 Som ofta lyst af eld och styrka,
 Som snillers Gud förstått at dyrka,
 Men ej för ofuld snaror stält;
 Där äran njutit all sin rätt,
 Och där man andars dygd och seder —
 Just där (för hjertat liten heder!)
 Framlyste andra tankefätt.

Hör du i skygd af Reflexion,
 Som dina Lagerkransar knyter,
 En stackars Myra ej förtryter,
 Om du gör skäl för din Pension.

Strödda Tankar (*).

Smickrare i allmänhet utgöra de skadeligaste wareser i et Samhälle, men ibland dem är dock Hof-smickraren den aldrasämsta; ty då han uphöjer alla tillfällen at smicka sin Förestes beröm, gör han därmed ej annat, än förtjusar hans Ikäta dräfor sammans gens röst, ej annorlunda, än den gamla ormen förtjusade de Paradisske människornas för Slaparens. Deras händer, at Föresten så förårlig sig i sig sjelf och sina inbillade tafanger, han glömmar hwem han är, neml. ehuru Regent, likväl et stoft, en skedplig och små människa, som har oräkneliga skyldigheter på sig, skrumpade med det drogga afswor, atter han är stikad at dana Millioner människors öden. Man detesterar ju den människan, som upfåteligen gjordt en enda med-människa olycklig; hwad leda och affyr borde man icke hysa för den, som immerfort arbetar på, at göra tusentals människor olycklige, endast för at sjelf få klifwa högt på ärans trappa, och ensam så åkagna sig Förestens nåd och ynnest, som en Lotterie-winst eller Auctions Persedel? Aldrig kan derskäre en Förest sig lågre ned ifrån sin wärdighet, än när han skänker sig dra åt denne förskadaren.

(*) Insändt.

Rungörelse.

Prenumerations-Seedlar med Auctors namn och Sigill erhålles emot En Riksd. Specie för 100 Numror allenast hos Bokhandlaren Schildt, i hvars Contoir wid Ribbarhusstorget desse Blad utdelas, och kostar hwarje Nummer särskilt 6 rsk.

No 15 utgifwes nästa Tid dag den 8 Maji.

Stockholm Tryckt i Kumblinsta Tryckeriet 1781.

Dag=Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 15.

Stockholm, den 8 Maji 1781.

Att gå igenom Jedsjas Portar (*).

A force d'être un peu dupe,
Vous sçavez bien duper.

GRECOURT.

Grefwinnna Ni! som lätt behaga,
Med skönhet och med solklar dygd;
Tillåt en Skald sin tillflykt taga,
Til Edar Nåd och Edart Skygd.
Han fruktar för de Elephanter,
Som trampa sönder alt i kras,
Och för de mäktiga Pedanter,
Som wåga dum och skal och snas;
Han har wäl Wisshets Guden dyrkat,
Och på Parnassen sedt sig kring,
Men huru häftigt han har yrkadt,
Så har han blifwit ingen ting.
Er Nåd kan göra nu hans lycka;
Er enda ord han blott begär,
Hwarmed Ni honom lätt kan rycka,
Ur fattigdom och från besvär;
Han tänker sig en Synla söka,
Som hastigt nog tör gifwas bort,
Er blick kan hans Meriter öka,
Om Listan wore än så kort.

Den

(*) Insändt.

Den dygd Ert öma hjerta hyser,
 Far säkert hans ansöknin gån,
 Den prakt som i Ert wäsend lysen
 Den nog et bifall wårka kan.

Gändelse.

Det är hwarken lång tjenste-tid eller hög ålder, som utgöra Förtjenster; ofta bör den gråhåriga bära Kors: Bewäret, skrifwa rent eller hålla bön Apostladagarne (om de ännu wore til) i Annexet, då den unge i anseende til sina kundskaper bör Commendera Regimente, Präsidera i et Collegium, eller predika första Bönedagen på Hofwet.

Denna sanning är så oufelig, at den aldrig kan emotsägas; men den är lika så helig, at ungdom, om den också wore smyckad af Skönhet eller börden, ej heller allena bör liniera Merit-Listan; — Efwarsig eller födas til Ambetet är således lika wädeligt; men om den gamle och den unge til åren, den som tjent 20 å 30 år, och den som endast warit några år i Rikets tjenst, skulle ingifwa sina ansöknin gån på en gång, och allt wore lika, äfwen om jag kunde suponera, at den äldre som en Machine wore utan all slags ärfarenhet, helt säkert, om det ankomme på mig, wårde jag den sednare; — Hwarföre? Jo, jag hade hopp at slippa honom snart; ty efter Naturens ordning och efter all liknelse skal Gubben dö före än ynglingen; men dennes långa lefnad, hans friska färg, hans effronterie och hans egenfärlig, som den åldern någon gång medför, skulle blifwa olideligt. — Det är då endast begrep och hjerta, som Naturen, Upsostran och en wiß slags ärfarenhet förmå at gifwa, hwilka såsom talande skal til denna werldenes lycka och förkomst böra ihogkommas och belönas. — Den unge Dorimon, raff, förståndig, ädelmodig, dygdig och stickelig, bör stiga fram om den gamle Lusius, som jag wil anföra som et exempel af motsatsen. — Denna Principen har den största af alla Konungar, jag menar en Gustaf Adolph kändt och följt; — ibland allt annat bewisar följande händelse det; jag kan ej påminna mig hwarest jag läst den; men jag garanterar sanningen deraf.

En ung Banér af 15. eller 16 års ålder föfde som Page äfwen Konungen i sält och wid dess sida; — En jour de Bataille, då Gustaf

Staf Adolph (som war i Centrum af sin Armeé) dömd af någon fiendens rörelse, at Swenska Armeéns vänstra Flygel kunde stå i fara, at antingen öfwerflygkas eller eljest lida något afbräck, skickade Banér, som för ögnablicket nyttjades som en slags Adjutant, med Förhållnings-Ordres til den som commenderade Flygeln. — Banér begrep dem ej allenaast rätt, som just intet torde wara alla Stabs-Adjutanterns höfwa, utan wid sin framkomst, då han developerade rätta förhållandet, antingen at fienden ändrat sin ställning, eller at Konungens öga under krutdröken och på den distancen wärkeligen mistagit sig, slöt militairement, at wärkställigheten af dessa Ordres wore både onyttig och farlig; — Han besfaller då djerft i Konungens namn en helt annan Manoeuvre, lämpad efter omständigheterna; red tillbaka, rapporterade Konungen, som war för stor General at icke gilla hans disposition, den enda och den naturligaste han self hade tagit i Banérs ställe. — Slaget wanns, och Pagen belöntes på et sätt, wärdigt en Gustaf Adolphs Nåd och Magt. — Blef då Banér Fendrick i Armeen? — på extra Stat? — Fendrick med Under-Officers Eön i et Regimente? — För hända Lieutenant med Fendricks indelning? — Til äfventyrs et Compagnie? — Kan det wara möjligt, at han blef directe ifrån Page Regimentes-Officer, Major eller Öfwerste-Lieutenant? — Ack, jo! kära Frågare! Det war möjligt at han samma dag seck et Cavalleri-Regimente, hwars Öfwerste stupade i Batalien; men det som nu skulle hållas omöjligt, war, at ingen afwundades på Banér; ingen skrek på sin Tour och Konungens Wal-rättighet, utan Regimentet lydde med hog och glädje sin Unge-Öfwerste, och hela Armeen wälsignade sin Konung.

Den lika Slutsatsen.

Camilla wid sin Fönster-Karm,
 Helt oklädd såhar stå och läsa —
 Jag slöt ifrån deß höjda barm
 Och hon, — hon slöt ifrån min näsa

Döden (*).

Dödd! Du Olyckligas enda tröst,
 Olydeliga plågors bästa Läkare,
 Naturens Wålgrare,
 Och lifägande Warelserns fiende;
 För din Kyla stelna de dödeliga,
 Och falla som löf om den sena hösten;
 Du sliter det starka band,
 Du afbryter den underliga kedja,
 Som förenar det oshynliga med det synliga;
 Du öppnar för Själ en oinfränkt rymd,
 At i det ofända ewiga fortsätta sin warelse.
 Wid dit namn håpnar den Lastfulle;
 Din åsyn ger honom en förtwiflande fasa;
 Han ryser för dig! Allmagren och hånmden.
 Oförsonliga wundwikeliga Magt!
 Som skakar lika Kojor och Throner;
 Som til et ämne uplöser Kongars och tiggares stoft,
 Du aflädder börden en inbillad höghet,
 Och högheten en inbillad rätt,
 At ställa alla lika inför Warelsernas Förste.

(*) Insändt.

Kungörelse.

Uti Bokhandl. Schildes Contoir wid Ribbarhusäterget finnes til salu: Protocoll i
 Justitie. Åreder, hållne uti Kongl. Maj:ts Justitie. Revision, och inför Hand
 Kongl. Maj:ts på Gripsholms Slott, rörande Proceffen emellan Öfwersten och Rib
 daren Gerner och Majoren och Ribdaren Lund, kostar 3 fl.

N:o 16 utgifwes nästa Fredag den 11 Maji.

Stockholm, Tryckt i Humbliniska Tryckeriet, 1781.

Dag-Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 16.

Stockholm, den 11 Maji, 1781.

Sändelse.

Erkänslan emot bewista tjenster är en så helig skyldighet, at det äfwen blifwit et ordspråk, det jorden bär ingen tyngre börd än otacksamheten, och ehuru denna onda tiden, enligt Dagligt Allhandan, är rätt god, så står likwäl denna Regeln äfwen så fast, som i Republikens bästa ålder.

En Romersk Soldat, som blifwit anklagad för något förment fel och som skulle försvara sig, Romare i själ och hjerta, gick til Augustus och bad honom om nåd och bekydd; Kejsaren lofwade ganska nådigt at en af hans ypperste Hofmän skulle plaidera saken inför Rätta; — Eders Maj:t! swarade Soldaten, har jag förtjent detta försvarandet? Har jag så handlat emot Eder? då Ni war i fara där och där; då, Ett lif kanske hade förlorats i Bataillen wid Actium. — Har jag icke blott för Eder Höghet och Eder Magt, wägat mit hufwud och den sidste blodsdroppan? Har jag icke utan ombud slagits för Eder? I det samma riswer han up sina kläder och wisade ojäfaktiga wedermålen af sin nit, sin trohet och tapperhet; — Denne hela werldens Herre fant sig så rödd af Krigsmannens djerfwa sanning, at han sjelf straxr åtog sig Rättegången, och det skulle ännu wara underligare, om en sådan fullmågtig icke wunnit.

Om Spectacles (*).

Det lär nu mera wara aldeles bewist, at de äro nytliga.

At måla passionerna, upwäcka förundran, underrätta och förbättra sit

(*). Inskändt.

fit Eidehvarf, gagna, roa och förtjusa, huru kan detta skada? Och följakteligen, hwad äro icke de Medborgare, som studera Theatern och erequera den, all vår aktning och all vår wänskap wårda? — Man bör aldrig bortblanda ideer, tider och ordsaker; då det troddes, at Skådespel, hwari man aldrig såg annat än Hedniska Gudar och Gudinnor, skulle befordra Afgudadyrkan, då man förestälde oanständiga och orettiga händelser, diekrade utan minsta smak, utan minsta sannolikhet, och utan minsta ändamål af Moral, war ej underligt, at det ifrades både emot Theatern och Theater-Trouppen; men nu sedan dessa ordsaker uphördt, sedan den blifwit en pest för Laster och Böjligheter, samt en Schola för Dygden, sedan de agerande lysa af seder, wett och beleswenhet, så låtom oss klappa händerne och önska, at det aldrig i werlden måtte tryta Bröd och Skådespel.

Hwad satte icke Grekland i sina wackra tider, och i synnerhet Athen, sjelfwa wisshetens Hufvudstad, för et besynnerligt wårde på Acteurer; Aristodemus blef ifrån Theatern skickad som Ambassadeur; Achilles som General; — I sjelfwa Rom, huru tillåto icke sjelfwa Partrierne sina barn, at på allmänna Theatern lära sig declamera; just de som woro nog strånga at döma til döden sina egna söner, för det at de slagit fienden utan Ordres, öfwerhopade dem med belöningar och kärleksbetygesser, blott de kunde agera; — Cicero, denne hårda och strånga Romaren, detta Republikens stöd, ägde sin bästa wån i Roscius, af hwilken han lärde sig konsten at tala inför en Allmänhet; samma Roscius blef Romersk Ridderman utan at lämna Theatern.

Men hwarföre så långwåga hämta bewisen; wi hafwe dem öfweralt; England, denne äfwen så djupsinniga som witra Nation, den äfwen så tappra som kloka folket, skänker ju hela sin aktning och en del af sin förmögenhet åt dem, som igenom sina talanger göra sig förtjenta; de hedras ej allenast i sin lifstid, utan äfwen efter döden. — Huru hafwa icke namnkunniga Actricer blifwit burna til Grafwen af Hertigar och Lorder? Huru hafwa de icke fördat Allmänhetens Tårar och Hof-tal på sina Grafwar?

Ulfeste! — Det ömna Moders hjerta,
 Du delar mellan barn och man,
 Har väckt hos mig en ömkans smärta,
 Som blott med tårar lindras kan;
 Jag tror at barnen äro dina,
 Och tar så högt i all ring del,
 At knapt en Littera Canina (*),
 Kan råta min förwirrings fel.

Hwad Azor kan mig lätt förwilla!
 Då han hin ondäs utsigt tar;
 Jag har så swårt at mig inbilla,
 Det han et menskligt redskap har;—
 Men då för en Zemir han bränner,
 Och wisar sina siffwerklor,
 Jag straxt Europa mig påminner,
 Och honom Josur wara tror.

Uline! Du all min aftning winner,
 Som spelar än i höstens dar;
 Den eld som altid hos dig brinner,
 Har brunnit länge för Saint Phar;
 Natur och Konst och täcka Seder,
 Du lika bibehållit har;
 Hwad! med din sång du winner heder!
 Som har så mycken sommar qwar.

Iphigénie! Du lilla täcka!
 Som spelar wäl en menlös rol;
 Hwad! Du kan ömna känslor wäcka!
 Som sief är deras föremål;
 Dig en Achilles wil förswara,
 Och tror sig ha den rätt allen,
 Han torde kanske tapper wara,
 Men eljest har han smala ben.

Orphé!

(*) Bokstafwen r.

Orphé! Din Sång och sköna Lyra,
 På djur och berg och stenar rår;
 Du trotsar Asgrunds andars yra,
 Då til en Stry du nedergår;
 Då Charon hör dig wid sin Färja,
 Han tror din kärlek blott är prat;
 Ty Gubben skulle kunna swärja,
 At du är säkert en Castrat.

Fag wil berömma dig Corinna
 För långa driller på et A;
 Bar wif at mina handklapp winna,
 Då du will på Cardencen dra;
 Du dig med grace åt alla wänder,
 Och jämt en glättig upsyn ger,
 Och blott du hade andra händer,
 Så skulle dig ej fattas mer.

Epimachus.

Annonce.

Åstundas at köpa Superintend. Doct. Goetzes följ. Disputationer:
 Num Lutherus librum Jobi cum Terentii scriptis et Aenejde Virgilii
 contulerit? — De eruditiss. hortorum cultoribus. Samt Gruppen
 Disputation: De amoris illecebris et quod melius sit virginem quam
 duam ducere: emedan de böra för sit upbyggeliga innehåll och varit
 öfversättas.

Rungörelse.

Prenumerations - Sedlar med Auctors namn och Sigill erhålles emot En RMB
 Specie för 100 Numror allenast hos Bokhandlaren Schildt, i hwars Contor
 wid Riddarhusstorget desse Blad utdelas, och kostar hwarje Nummer särskilt 6 r.

N:o 17 utgifwes nästa Tisdag den 15 Maji.

Stockholm Tryckt i Bumblińska Tryckeriet 1781.

Dag-Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 17.

Stockholm, den 15 Maji 1781.

Den Lycklige (*).

Hvem vill ej gerna lycklig vara?
Hvem föds ej med et sligt begär?
Men at den frågan rått beswara:
Hwar lyckan fins? och hwad hon är?
Har nog Pedantens hjerna bråkat,
Som i abstracta ämnen tråkat,
At djupsinne kunna flykta här. —
Nog söka alla Lyckan winna;
Men ack! hur få som henne finna,
Och weta hwari hon består.

Mån det är Lycka, at få njuta
Det som hers sötman af wårt lif?
At natten bdrja, dagen sluta,
Med ständigt nya tidsfördrif?
At sig i Nöjens sann inlöfwa?
At all slags Wällust få utlöfwa,
Förutan fruktan, twång och sky?
Ack nej! när man sig så bedärar,
Sin hålsa tår, sit samwet särar,
Det wällust är at Wällust fly?

Mån det är Lycka, at få äga
Af Eroesi skatt et rågade mått?
I Mammon lår, ej nännas wåga
At göra sig och andra godt?

(*) Insändt.

CI

Ell' ock i smaken mera läcker,
 Att lefwa friskt så långt det räcker,
 I yppighet och öfwerflöd?
 Nej! när sinnet så skal fånglas,
 Af mulden frögdas, eller ångslas,
 Det rikdom är ha dagligt bröd.

När det är Lycka, at få blänka
 Af ädel börd, på Arans högd?
 Att några Nåde-blickar skänka,
 En slafwist hop, med oket nögd?
 Att lyftas up på Ryktets wingar?
 Af smickrets röst, som lustigt klingar,
 Att blifwa firad och berömd?
 Nej! när last och lappri prifas,
 Och dären högsta ära wisas,
 Det heder är at lefwa glömd.

Hvad är det då at lycklig wara?
 Jo, i en qwick och dygdig Sjal,
 Att Wett med Kunskap sammanpara,
 I alt at tänka rätt och wäl:
 Med ömt och ädelmodigt hjerta,
 Att taga del i uflas smärta,
 Förlåta oförrätt och brott:
 Ej wilja lysa framför andra;
 Men okänd werlden genomwandra,
 Och uti tysthet göra godt.

Om Sablet.

Af alla Bitterherens delar torde Sablet ej wara den lättaste, säger Ab-
 bé d'Aubert. — Et wal af ämnet och stilen, en wis finhet i Refles-
 pionen, en philosophisk glättighet wid Sedeläran, säkra liknelser, och et
 altid intragande sätt at berätta, en förunderlig lätthet at öfwer alt stöd
 Skaldekonstens behagligheter, utan at låta märka det, en upriktighet som
 är

är ofkonstlad, och som desto snarare öfvertalar, tusende små behagligheter när man skal måla passionerne, med et ord, altid i förråd en mängd af kloka, djupsinniga och intressanta sanningar, blandade med litet salt, uggöra (om jag ej bedrager mig) en La Fontaines Måsterstycken; det är derföre intet sagt, at han är den enda som kunnat skrifa; Asopus öfvertråffades af Phædrus, denne af La Fontaine, och La Fontaine åter kanske af hundrade, som komma efter honom. — Et snille bör aldrig imitera, aldrig wälja model, utan sjelf skapa, derigenom vinner Betenskapen, och nya regler liksom wära under nya Snillewerk.

Följande 2:ne Fabeler i Öfversättning anförr jag som Originaler, och som torde bewisa, at de äro nätta, korta och lärrika, utan at wara hårmade eller stulna utur de omtalte Auctorer.

Afskan och Molnet.

Österländsk Fabel.

Swad tror du dig wäl wara? sade Afskan til Molnet, du som är en samling af grofwa dunster ifrån den låga jorden! — Wil du wäl förlitna dig wid mig? Sjelfwa ljusets wackraste strimmor bebåda ju min ankomst, i det de bliftra ifrån min höjd; jag skakar de högsta Slott och sjelfwa bergen darra för mig. — Huru ofta är jag icke den wreda himmelens sanningebud, at förkunna des hård! hela werlden stum, och håpen, lyfnar wid min röst, och du . . . Jag, swarade Molnet, har ej lärt at skröta, at wara mångordig, men det är en sanning, at då jag sänkes af det milda Sunnanwädrer ner emot jorden, och swälter i droppar, så hör jag Åkerbrukaren loffunga des Skapare, jag gör sålten fruktbarande, och då omfamnas jag af sjelfwa glädjen; . . . Det folket du försträcker, dem hugnar jag med hopp at din wrede skal uphöra, och wet du wäl . . . när man är så högt upfatt som du, så är det mera wärdigt at sprida wälgärningar och godhet, än råddhoga.

En werldslig Wis tolkade denna saga för Gouverneuren af Damas. — Denne, som en liten Asiatiske despot, misbrukade sin Gouverneurs myndighet, och förledd af owardiga Gunstlingar utöfwade den någon gång i den olyckliga principen, at håldre fruktas än ältas; men det hjertat han hade fått af Naturen, war ej så förtjust af smickrets röst, och hans själ war ej så dårad af elaka rådgifware, at han icke hörde

Den

den wisa, ändrade sig och wann Provinciens kärlek igenom nåd och wålgärningar; rättwisa, ömhet och menfklighet utgjorde efter den dagen hela hans wålde, och Damas uphöjde denne sin styresman til himlarne.

Wattnet och Spegeln.

En dag twistade Wattnet och Spegeln om företrädet, ty hwem twistar icke? Borgaren tror sig ha många steg framför Bonden, en Hof-Fröken framför en wanlig Fröken, en Cornett Grefwe, framför en Cornett Swånn, och Cancellisten framför Copisten; — Wattnet och Spegeln trätte då, den senare wårderade Wattnet blott för den lilla egenkapen, at man i största nödfall kan spegla sig deri, men för öfrigt wore Spegelns klarhet och nytta utan all jämförelse; — Wattnet anförde endast som skäl: „om du tydligare än jag wisar ansigtets fläckar, „så åger jag den konsten at borttaga dem“.

Mennisko-slågtets Lärare! Ni förträffelige Moralister! Edra böcker och Edra skrifter måla ofta med styrka och med förhet den fastiga Fasten, och den fara hwari våra olyckliga böjelser fasta oss; — Jag högaftar Eder; det Ni säga, är alt för wacker och nyttigt: Men kunnen Ni råtta oss? blifwa wi wål förbättrade? = =

Project (*).

Bland de Ornementer, hwaraf Storkyrkan öfwerflödar, är Riddar St. Görans Bild wisserligen icke den sänsta; men det är skada, at denna rariteten blifwit så malplacerad, så godt som nederst i et hörn, där han hwarken kan synas eller beundras. Kunde icke denne helige Riddaren dragas fram utur sin mörka wrå, och til sin awantage placeras på et wårdigare ställe? Til exempel: kunde man icke, igenom några bänkars raserande, rödja rum at honom midt framför Predikstolen, där han til åskådarens fulla nöje, såsom en Kyrkans prydnad, i hela sin rustning, med sit huggande i wådret ofelsbart skulle göra mycket bättre effect, än i sin fordna skrymsla bakom skym undan

(*) Insändt.

Prenumerations Sedlar med Auctors namn, och Sigill erhålles emot En Riksd. Specie för 100:de Numror allenast hos Bokhandlaren Schildt, i hwaras Contoir wid Riddarhuset dessa Blad utdelas, och kostar hwarje Nummer särskilt 6 rsk.

No 18 utgiswes nästa Fredag den 18 Maji.

Stockholm, Tryckt i Kumblinka Tryckeriet, 1781.

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 18.

Stockholm, den 18 Maji, 1781.

Huru litet man är nöjd med sitt tillstånd.

En Man, ganska förnuftig, öfwerlade först länge, och gifte sig sedan med en Flicka, som war aldeles stum, hennes enda hemgift; alla män-
ner, de rätta Connoisseurerne lyckönskade honom til et så stort parti,
och afwundades hans wälsstånd; — At så jouera af alla sinnen, at plo-
cka Edenrosen utan at stingas af dess tagg, se Påfogeln, utan at plågas
af dess skrik, lyckliga Damis! tänkte de: — men knapt hade Damis les-
wat som i Paradiset, innan Eva lurade äppelbiten i Adam, före än han
trodde sig ännu sällare, om hans Måka, denna hans aimabla, hans tyf-
lätna häst afwen skulle förtjusa honom med sin wackra stamma, hwad
hufwa Kärleks-föräkningar wäntade han sig icke? hwilket okändt språk
af godhet och ömhet skulle icke flyta ifrån hennes Coralls läppar! huru
skulle hon icke tala wäl om sin Nästa? öfvertala, bewisa sin Man,
at Gudsfruktan, Dygd och Ära böra utgöra hwarje människas tankesätt;
han rådfrågar sig då med Doctorerne, och Curen, (ehuru de ej öfwer-
skredo Medicinal-Tapan) kostade honom hufwa sin egendom; Ope-
rationen lyckades, och bättre trodde han sig wäl aldrig kunnat hushålla.
— Hwad säger då denna hustru för wackert? — Jo, med fördubblade
krafter tar hon sin skada igen; nu går Qwarnen natt och dag med öf-
werfall; hon bannas, hon träter hårt på sin man, sina barn och sina
Jungfrur, då hon hwiskar ömt til en swärin af Allkare; hon förtalar
sina grannar och försmådar sin Nästa; hon skriker intet om annat än
högsta winsten på Nummer-Lotteriet, (ehuru hon aldrig satt in en skil-
ling) Jouweler, Spectacler, Plümer, Hofärmar och wackert wäder, —
Himmel! tänkte mannen, huru kan man så mistaga sig? — Medici! ro-
par han, kommen ännu en gång, frälsen den olyckliga; den återstående
hälfs

hälften af min egendom är til Eder tjenst, blott Ni så lagen at Gennes
 Nåd i ewighet aldrig mera talar. — Ack! swarade de, liksom efter
 Tempo, den sjukas är obotelig; en hustru som en gång fått igen sin målföre,
 slutar aldrig at tala förr än tre dagar efter sin död; wi åtaga oss förr at
 curera en galopperande Lungrot, at förbinda et sår, som en 24 pundig Ca-
 non-kula gjort igenom hjertat; :: Men med allt det — gif Er tilfreds
 kära Herre, af twenne onda bör Ni wälja det minsta; wi skola curera Er
 til död, och på den wägen återwinner Ni ju Er förra lycksalighet.

Den Moderna Frågan.

Souperar Hofwet a la Spa?

Så frågar mig en pudrad hjälte.

Nej, — swarte jag och dum mig stälte,

Wårt Sof wi Gud ske lof ännu i Stockholm ha.

Bayle (*).

Den som intet känner Bayle, kan af följande Saurins målning se hans
 character: Det war en så contradictorisk man, at det måst genomträn-
 gande snille ej kunde förena honom med honom sjelf. Han hade så stris-
 diga egenskaper, at man intet wet om han bör ställas i en ytterlighet eller
 en annan. På ena sidan stor Philosoph, kunde han skarpsinnigt skilja det
 sanna från det falska, och se det bandet, som är emellan en grundsats
 och dess följder; på andra sidan stor Sophist försökte han wrånga bort
 sanningen och bryta dess länkar. På ena sidan uplyst och lård, hade han
 läst allt hwad en kan läsa, och behållit allt hwad en kan behålla; på an-
 dra sidan okunnig (äminstone wiste han sig så), framstälde han swårigheter,
 som man tusende gånger wederslagt; gjorde inkast, hwilka Skol-gosar
 skulle blygas at inwända. På en sida anföll han de största män, öppna-
 de et widt fält för deras arbeten, ledsagade dem genom de swåraste wä-
 gar, och om han intet öfwerwann, gjorde aldrig deras seger twetydig.
 På andra sidan behjelpre han sig med de smärsta snillen, söfsade på dem
 sit berdm, och smutsade sina skrifter med namn, som ingen lård någonsin
 anfördt: På ena sidan fri, äminstone som det syntes, från all stridig
 tanka

(*) Insändt.

tänka mot Himla-läran, kysk i sina seder, afswarsam i tal, måttlig och sträng i sit lefnadsfåt; på andra sidan brukte han det yttersta af sit genie at bestrida goda seder, anfälla kyskheten och alla Christna dygder. På ena sidan rättlärig, hämtade han sina skäl från de renaste källor och bästa Lärare: på andra sidan ärfölsjde han irrlärares satsar, samlade gamla Fättares infast, gaf dem nya wapen, och frambragte i vår tid alla förra Seculi willfarelser. Denna sin tids största Criticus föddes 1647, dog 1706.

Frieri (*).

Man talar jämt om frieri;
 Det är et fint bedrägeri,
 Som nya werlden söker drifwa;
 Men du mit lilla täcka Rön,
 Som önskar at deraf få rön,
 Du bör först underrättad blifwa,
 At kärlek är en farlig sak,
 Som pekar fram, men tänker bak,
 Och helar aldrig den han särat.
 Du bör hans wälde länge sky,
 At slippa alt det hufwudbry,
 Hwarmed han Tidens foster dårat.
 Den ena friar blott för guld,
 Den andra för at slippa skuld,
 Den tredje at Familien öka,
 Den hjerde följer andras råd,
 Den femte drifs af öfwerdåd,
 Den sjette at en Syftla söka,
 Den sjunde litar på sin slägt,
 Den ottonde på Hofwers drägt,
 Den nionde är dertil twungen,
 Den tionde at slippa prat,
 De måsta för et Pastorat,
 Som icke gifwes bort af Rungen.

(*) Insändt.